

ΞΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας εϋδωμος...επικήδειος

Όταν πέθανε ο γιου. οριστής Λέων Σαρπρόν, φίλος στενός του επίσης πνευματώδους συγγραφέως Σχόλλ, ο πολιτευτής Αιμίλιος Κορρά, έθιωσε να καθίσει τον, να του εκμνησθή τον επικήδειό του. Ένω όμως απήγγελε τον επικήδειο λόγο του, συγγρανήθηκε τόσο, ώστε τάχως και άρχισε να μπλερδύει το όνομα του Σαρπρόν, με το όνομα του Σχόλλ.

Ο Σχόλλ που ήταν και αυτός στην κηδεία μόλις άκουσε να τον μνημονεύουν για πεθανένο φώναξε στον ρήτορα :

— Άφησε τ' άσεται Κορρά, άφησε για το Θεό, μήπως το πάτη ο θάνατος στα σοβάρά !..

Η φάρσα του Σχόλλ

Ένα άπό τα μεγαλύτερα έλαττώματα του Σχόλλ, ήταν... ή λιχουδιά του. Το έλαττώνανε για τα όρατα φαγητά, του άρεσε δε να υπερηφανεύεται για τη «δεξιότηρία» της μαγειρισιάς του.

Κάποτε έκάλεσε σπίτι του, διάφορους φίλους, να γευο-ατίσουν, μετέπειτόν όποιον, βρισκόταν κι' ο πρίγκιψ Ντ' Όράν, λούκουλος διάσημος.

Οι φίλοι του αυτού συννενοήθηκαν μεταξύ τους, να πούν, έπειτα άπό το γεύμα, ότι δεν τους άρεσε κανένα άπό τα φαγητά, για να περάσουν τον Σχόλλ.

Πράγματι στο τραπέζι δεν βάλαν στο στόμα τους, κανένα άπό τα φαγητά, στο τέλος οε παραπονεθήκανε στο Σχόλλ, για τα «χάλια» της κουζίνας του. Ο Σχόλλ που ήταν εξυπνότατος κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο, αλλά δεν ειπε τίποτε, κ'ι όταν ο πρίγκιψ, μετά τον καφέ, έπρότεινε να πάνε σε κανένα... ξενοδοχείο για να... φάνε τίποτε, ο Σχόλλ, συμφώνησε ότι είχαν δίκιο, και τους άκολούθησε στο ξενοδοχείο.

Έπιγαν στο «Χρυσό σπίτι», στο φημισμένο αυτό εστιατόριο της εποχής.

Ο Σχόλλ σ' έλη τη διάρκεια του δευτέρου αυτού δείπνου, έμνε σιωπηλός και έκανε τον λυπημένο για την γκαφα που έπαθε.

Οι συνδαιτημόνες όμως τρώγανε με όρεξη πολλή και δεν έ-ακαν άπό του να εκφράζονιν αποτίμους τον θαυμασμό του: για τα όραία φαγητά και την μαγειρική έν γενει του ξενοδοχείου.

Στο τέλος ο πρίγκιψ έκάλεσε τον μάιτρ-ντ' ότέλ κ' έζήτησε τον λογαριασμό.

— Ποϊόν λογαριασμό, ειπεν ο μάιτρ ντ' ότέλ. Το δείνω σάς το προσέφερε ο κ. Σχόλλ.

— Πώς ;
— Τα φαγητά που σάς σερβίρισε δεν τα μαγειρέψανε εμείς. Έπειταμαε κατ' έντολήν του και τα πήραμε άπό το σπίτι του.

Κόκκαλο ο πρίγκιψ, κόκκαλο κ' οι φίλοι του !..

Ένας Πάπας... Κρητικός

Πόσοι νομίζετε ότι ήταν, έως σήμερα, οι Πάπαι Ρώμης ; 265 !..

Άπό αυτούς 195 ήταν Ίταλοί, 15 Γάλλοι, 14 Έλληνες, 8 Σύριοι, 6 Γερμανοί, 2 Άφρικοί, 2 άπό τη Σαβόγια, 3 Δαλματικοί και άπό ένας Άγγλος, Πορτογάλος, Όλλανδός, ένας Σουηδός και ένας Κρητικός.

Έπίσης ένας ήταν... γιν αία !

Η Πάπισσα Ίωάννα, την όποιαν όμως δεν συγκαταριθμούν με τους άλλους και της όποιας ή ύπαρξις διαμφισβητείται.

να μοιάζει με πλάσμα όνειρου.

«Μου εινε πάντα λοιπόν πιστή ή Λεοντίνη μου, της έγω ιφε λίγο ποτ της συναντήσεως του. Πρέπει λοιπόν να πάω να την δω στο Κοττόρ ! Μ' άρέσει ο προστακτικ' αυτός τόνοσ της, και μπορεί να εινε βεβαία, ότι θα την ύπακούσω ταπεινά... Άλλά απέφθηκε τάχα καλά ή Λεοντίνη μου τι εινε το να βλέπομε ζωντανό μπροστά μας ένα πλάσμα που μόνο με την φαντασία μας το βλέπαμε ;... Όστόσο θα την ύπακούσω, γιατί και αν άπογοητευθ ή Λεοντίνη μου άπό την γνωμία μου θα γίνη έτσι πω έλευθέρη,θα γαρρευθ ή άπό ένα άπαιτλό όνειρο και θα παντρευθ ή χωρίς διαταγμούσ και χωρίς τύψεις. Θα ύποταχθ ή στον δεσμό του γάμου, ο όποιος συντρίβει τελειωτικά όλα τα αισθήματα, που άνθισαν προηγουμένους στην καρδιά ένός ανθρώπου».

Στο ερχόμενο φύλλο θα συνηγίσουμε την ιστορία του μικρού αυτού ρομάντζου του Σατωβριάν-δου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Του Βασιλέως Γεωργίου του Α'

Κάποτε ένας άνώτερος υπάλληλος του Έλεγκτικού Συνεδρίου, ένας συμπάθης γεροντάκος, αγαθότατος τυπος κατά τα άλλα, ο όποιος όμως ειχε το έλάττωμα της λίμης, παρουσιάστηκε στο μακαριτη βασιλέα Γεωργίου τον Α'.

Ήταν ή εποχή άκόμη που ή Έλλάς έρραγίζετο καθημερινώς άπ' όλους τους ξένους, έχθρους και φίλους, πράγμα που πικραίνεσε τη διαφθορία του λαου.

Παρουσίαστρε λοιπόν και ο άνώτερος αυτός υπάλληλος του Έλεγκτικού Συνεδρίου, για να ύποβάλη τις συμβουλές του στον Άνακτα.

— Άδρσιν, Μεγαλειότατε, ειπε στον Βασιλέα, δμδσιν της Βασιλείουσ θελει ο Έλληνικός λαός...

Κ' ο μακαριτης Βασιλεύς, που τόσο καλά ήξερε τα πρόσωπα και τα πράγματα στην Έλλάδα, κυτιάζοντας τον αγαθόν γεροντα άπο πάνω έως κάτω :

— Με ποιόν να δρώσω ; Μ' έσένα ; Του άπάντησε γελώντας.

Όταν ει βασιλείς θυμώνω.

Ο βασιλεύς Γεώργιος ο Α' καταγανακτισμένος άπό την στάσιν, την όποιαν κρατούσε απέναντί του στη Βουλγή ο Θεοδοός Δεληριάννης, έλεγε μία φορά στον μακαριτη Γεωργιο Θεοτοχη που ήταν τότε Πρωθυπουργός :

— Άδόν τον γ' ου δεν θά τον κάνω άλλη φορά Πρωθυπουργό.

— Αδτά, Μεγαλειότατε, του ειπεν ο Θεοτόκης χαμογελώντας, ληγετε τα μόνο σ' έμένα, αλλά μη τα λέτε και σε άλλους, γιατί αυτόσ που θα με διαδεχθ ήνι ο κ. Δεληριάννης.

Έτσι και πράγματι έγινε.

Εϋτυχίς; μεταθανάτιος

Ο μακαριτης Καζατζής, ο πολιτευτής Ίωαννίνων και Γενικός Διοικητής Μακεδονίας και κατόπιν Σομου, ήταν ένας άνθρωπος τόσο έντιμος, ώστε απέθανε τόσο φτωχός, ώστε δεν άφησε ούτε τα έξοδα της κηδείας του.

Λίγο καιρό πριν πθάνη έλεγε στον κ. Θαλασσινόν, Νομαρχούντα τότε Σάμου, μιλώντας για τη φτώχεια του, σε συζητησι περί των άνθρώπων οι όποιοι έλατύνουν ένας άλλων ημερών, κατά την εποχή έλευθέρης :

— Αν έρω δεν έξοικονόμωσα τα της ζωής μου, έξοσφάλισα όμως ότι απαιτώται και περισσότερα ίσως άπο κάθε άλλον για τον... θάνατό μου.

Κ' έπειδι ο κ. Θαλασσινός τον κωτιάζε με άπορία, ο Καζατζής έμακούθησε :

— Έρω το παρεσχημο και έτσι θα με θάψουν έν πομη και μουσικαίς. Έτσι και έγινε.

Μπορει να έζησε, ο έλλεικτος εκείνος άνθρωπος με στερησεις, αλλά ή κηδεία του ήταν μεγαλοπρεπής. Στρατός, παρατάξις, μουικές και ή κηδεία του...δημοσίω δαπανη !

Τι έρχην ο Καναβός

Όταν ο μακαριτης Νικόλαος Καναβός, πατέρας του τέως ύπουργου και νύν Γενικού Διοικητού Μακεδονίας, έξελεγη ρουλετιερ Ναυπακτίας και πρωτοήλεσε στην Άθηνα, έπιχε ένα μεσομερι στο εστιατόριο του μακαριτη του Σχοττιά στα Χαντεία για γεμναστήριον.

Κυθισε λοιπόν σ' ένα τραπέζι, αλλά το γκαρσόνι δεν φαινότανε πούθενα. Χτύπησε τότε το πηροει στο πάτο.

— Άμέσως ! φώναζε το γκαρσόνι, άπο μακριά, χωρίς όμως και να πλησίαση. Ο Καναβός ξαναχτύπησε :

— Εϋδύς ! φώναζε το γκαρσόνι. Μα ούτε και τη φορά αυτή έ-πλησίασε.

Σε λίγο ξαναχτύπησε ο Καναβός.

— Έρψασε ! φώναζε το γκαρσόνι.

— Άλλά κανεις δεν... έρψανε.

Άπογοητευμένος τότε ο Καναβός σηκώθηκε να φύγη. Προηγουμένους όμως διεμνήθηκε προς το ταμειόν, όπου καθότανε ο μακαριτης Σχοττιάς και του ειπε :

— Τόν λογαριασμό μου, κύριε, γιατί ειμαι βιστικός...

— Τι έπιχε ο κύμιος ; τον φώτισε χαμογελώντας ο ξενοδόχος.

— Ένα «άμέσως», ένα «εϋδύς» και ένα «έρψασε !» του άπαντά ο Καναβός.

Κόκκαλο ο ξενοδόχος.

Η έλευθερία τουξανάτου

Όταν άνηγγέλλθη ή άπόφασις διά της όποιας κατεδικάζετο εις θάνατον ο Κισσαγεσρακαρης, ο δολοφόνος του μακαριτη Δεληριάννη, αυτός έγρίσε και ειπε στους δημοσιογράφους και τοις άλλους περιτριγυρισθ :

— Τώρα παιά δεν φοβάμαι κανένα. Αυτές τις στιγμές, πού άνήκω πειά στο θάνατο, αιδόναμαι την έλευθεριαν μου !..

